

Prostorová paměť umožňuje pohyblivým organismům orientaci v prostředí, a tedy úspěšné přežití v něm. Na počátku minulého století se studovaly obecné zákonitosti prostorové paměti ve statických experimentálních podmínkách. Dnes je snahou rozšířit znalosti o jejím působení i v proměnlivých dynamických prostředích. Prostorová paměť je, jakožto součást deklarativní paměti, závislá na správné funkci hipokampu. Ten je považován za sídlo prostorové paměti nejen kvůli deficitu správné navigace při jeho poškození, ale i díky přítomnosti místně-specifických neuronů v několika jeho oblastech.

Ke studiu prostorové paměti jsou využívána experimentální bludiště umožňující manipulaci s orientačními body, bludištěm samotným a okolními podmínkami. Změny lze provádět jednorázově nebo kontinuálně. Může jít o rotace orientačních bodů, přesuny arény v rámci místnosti, kontinuální rotace arény apod.

Úlohy v dynamických prostředích kladou větší nároky na kognici resp. prostorovou orientaci a jsou tedy citlivější k jejímu poškození, což otevírá cestu k jejich využití v medicíně jako diagnostických metod.